

[Hans Rasmussen.]

selskabsloven, således at offentligheden kan få fyldigere regnskabsmæssige oplysninger, der giver forbrugerne og offentligheden et virkeligt kendskab til de faktorer, der bestemmer indkomstdannelsen i vore forskellige selskaber.

I samme forbindelse vil jeg også understrege, at det må medføre, at aktieselskaber, der har under 10 aktionærer, får en lov-mæssig forpligtelse til at offentliggøre deres regnskaber og således, at de ikke længere kan skjule deres regnskabsmæssige oplysninger på grundlag af et mindre aktionær-antal.

I den økonomiske debat er det således godt, at vi har fået fastslået, at oppositionen vil bruge en restriktiv fremgangsmåde, når det drejer sig om lønmodtagernes vilkår, men at de på det bestemteste afviser enhver tankegang, der kan øge statsindflydelsen over for industrien, landbruget, handelen og søfarten, fordi man mener, at disse erhverv bedst selv kan ordne deres økonomiske vilkår. Heroverfor fastslår socialdemokratiet og den danske fagbevægelse, at lønarbejderne selvfølgelig ikke kan fraskrive sig retten til på frit grundlag at finde frem til lønnens størrelse og overenskomsternes indhold, og i hvert fald ikke så længe de frie erhverv — og bl. a. i kraft af den hellige og private ejendomsret med dertil knyttede forrettigheder — indtager en særlig begunstiget stilling inden for vort samfunds økonomiske liv.

Lovforslaget er i sit indhold uklart, og bemærkningerne giver ingen særlige oplysninger, ligesom den ledsagende fremsættelsestale og den tale, det ærede medlem hr. Axel Kristensen i dag holdt, er som den blindes tale om farverne. Det forstår jeg meget godt, for det ærede medlem skulle jo begå voldtægt på sig selv. Det ærede medlem har tidligere klart taget afstand fra voldgift og ment, som det også indledningsvis blev sagt, at det er noget, parterne selv må klare.

Forslag, der tidligere har været forelagt folketinget om tvungen voldgift, havde dog en retningslinje, men man har øjensynlig haft vanskeligheder ved at stille det forelagte på benene, hvad jeg kun kan være tilfreds med, for jeg tror ikke, at folketinget

med ansvar over for sig selv vil lægge navn til gennemførelse af dette lovforslag.

Statsministeren skal efter lovforslagets § 2 være en central person, og der er vist ikke mange, der ønsker at være i statsministerens bukser, når der skal træffes beslutning om, hvorvidt der skal skrives ind. Bestemmelsen i § 2 betyder, at det bliver et politisk skøn, der bliver afgørende for, om indgreb skal finde sted eller ej. Det siger lidt om den ligegyldighed, man er gået frem efter; i stedet for skulle man vel forsøge at binde trådene, når forhandlingsmulighederne mellem de 2 parter på arbejdsmarkedet synes at være udtømt.

Man nævner i lovforslagets § 1 syv arbejdsområder, inden for hvilke der ikke skal kunne iværksættes strejker eller lockouter, og det anføres, at det kun gælder sådanne uoverensstemmelser, der ikke kan indbringes til afgørelse ved den faste voldgiftsret.

Lovforslagets § 1 er ikke i overensstemmelse med den praktiske fremgangsmåde til løsning af stridigheder på arbejdsmarkedet og kan komme til at volde os overordentlig mange vanskeligheder. Jeg vil derfor gerne spørge: er det hensigten, at reglerne kun skal anvendes ved lejligheder, hvor vi har åbne overenskomstsituationer, eller skal de også kunne bringes i anvendelse på tidspunkter, hvor overenskomstkomplesket mellem parterne er fuldkommen i orden? I jernindustrien kan der udmærket opstå en strid også inden for de områder, der nævnes i forslaget, og hvor vi i dag kan etablere en konflikttilstand, medens overenskomsten er løbende; det er således lønstridigheder, der ikke kan indbringes til afgørelse ved den faste voldgiftsret. Det var derfor rart at vide, om forslaget også tager sigte på at ændre i den voldgiftsretlige virksomhed og dermed gribe ind i tidligere af den faste voldgiftsret truffene afgørelser.

Selv om lovforslaget i den foreliggende form ikke generelt vil forhindre, som man siger, friheden for arbejdsmarkedets parter til at træffe bestemmelse om løn og arbejds-vilkårene, idet det kun er på de særlig samfundsømtålige områder, man vil have en beskyttelse frem, er det dog væsentligt fingerpeg i retning af, at tvungen voldgift generelt skal gennemføres. Det er en udvikling, man vil sætte i gang. I de mange taler —